

ÎNCHEIERE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Oleg Sternioală, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Epidavr”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu răspundere limitată „Epidavr” împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea înregistrării mărcii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Epidavr” și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 11 februarie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 06 noiembrie 2015, SRL „Epidavr” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea înregistrării mărcii.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, prin decizia Departamentului Mărci, Modele și Desene Industriale a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală din 30 aprilie 2015 i-a fost refuzată înregistrarea mărcii comerciale „ALPHA MOTO” pentru clasa 12, în baza prevederilor art. 8 alin. (1) lit. b) și art. 10 din Legea nr. 38 din 29 februarie 2008 cu privire la protecția mărcilor.

Relevă că, nefiind de acord cu decizia din 30 aprilie 2015, și-a exprimat dezacordul prin depunerea la data de 03 iunie 2015 a contestației, prin care a solicitat anularea acesteia.

Afirmă că, prin decizia Comisiei de contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală din 25 august 2015 a fost respinsă contestația și menținută decizia contestată.

Menționează că, nu este de acord cu deciziile din 30 aprilie 2015 și 25 august 2015 și le consideră ilegale și neîntemeiate.

Invocă că, pârâta și-a întemeiat refuzul de înregistrare la clasa 12 a mărcii comerciale „ALPHA MOTO” pe identitatea sau similitudinea până la nivelul de confuzie cu o altă marcă anterioară „ALFA”, iar refuzul în înregistrarea mărcii, conform prevederilor art. 10 al Legii nr. 38 din 29 februarie 2008 cu privire la protecția mărcilor, a fost motivat prin faptul că, dreptul excepțional nu se răsfrânge asupra elementului „MOTO”.

Relevă că, semnul verbal se consideră identic cu alte semne verbale, în cazul în care coincide în toate elementele, adică este identic, ceea ce nu există în cazul din speță, mai mult, lipsește și riscul asocierii până la confuzie a mărcilor, deoarece lipsește similitudinea acustică, grafică și semantică.

Sușține că, în componența semnului verbal pot fi incluse și semne neprotejate, cum ar fi ECO, INFO, PLUS, AUTO, MOTO, SOFT, FORTE.

Mai invocă că, conform concluziilor expertizei Institutului de Filologie al Academiei de Științe al Moldovei nr. 87 din 08 octombrie 2015, semnele verbale „ALFA” și „ALFA MOTO” nu sunt identice la nivelul percepției până la nivelul de confuzie.

Solicită recunoașterea ilegală a refuzului de înregistrare a mărcii comerciale „ALPHA MOTO” la clasa 12, anularea deciziei emise de Departamentul Mărci, Modele și Desene Industriale a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală din 30 aprilie 2015 și a deciziei Comisiei de contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală din 25 august 2015, precum și obligarea pârâtei de a înregistra marca comercială „ALPHA MOTO” la clasa 12 (depozit nr.035643 din 19.08.2014).

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 11 februarie 2016, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Respingând acțiunea, prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, în vederea protecției dreptului altui titular de marcă identică și, anume, marca internațională ALFA nr. 489174 din 09 noiembrie 1984, titular FIAT Group Marketing&Corporate Communications S.P.A. Via Nizza, 250, I-10126 Torino (IT), înregistrată pentru produse similare din clasa 12, corect a refuzat SRL „Epidavr” înregistrarea mărcii „ALPHA MOTO” la clasa 12, reclamantului fiindu-i înregistrată marca verbală numai pentru serviciile clasei 35.

Prima instanță a reiterat că, în cazul în care pârâta ar înregistra marca solicitată de SRL „Epidavr” la clasa 12, ar genera încălcarea drepturilor altui titular de marcă înregistrată anterior.

Respingând cerința cu privire la anularea deciziei Comisiei de contestații a Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală din 25 august 2015, prima instanță a reiterat că, actul enunțat nu constituie obiect al acțiunii în contencios administrativ, fiind de fapt răspunsul autorității publice pe marginea contestației și care nu produce efecte juridice față de reclamant, mai mult ca atât, stabilirea răspunsului fiind atribuit exclusiv autorității publice competente.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Epidavr” și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 03 aprilie 2017 și 12 aprilie 2017, SRL „Epidavr” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului și casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele pricinii importante pentru soluționarea cauzei, referindu-se în mod general la aceleași constatări expuse în cererea de apel și nu a examinat legalitatea și temeinicia hotărârii supusă apelului în raport cu regulile și legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Menționează că, instanța de apel a examinat superficial circumstanțele pricinii, referindu-se în mod general la argumentele invocate în apel, acestea fiind transcrise și reținute la adoptarea deciziei fără a fi examinată legalitatea obiecțiilor în raport cu regulile și legislația ce guvernează litigiul în cauză.

Afirmă că, concluziile instanței de apel nu au suport probatoriu, ceea ce rezultă din neexaminarea multiaspectuală a cauzei și în consecință, nestabilirea tuturor circumstanțelor importante pentru soluționarea litigiului.

Invocă că, analiza instanței de judecată referitoare la motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea în sensul unei soluții trebuie să fie clară și simplă, precisă, conchisă și fermă și să aibă putere de convingere, însă, contrar acestor prevederi, decizia instanței de apel este întemeiată pe aprecierea declarativă a circumstanțelor pricinii, fără a fi stabilite circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond.

Consideră că, argumentele invocate în cererea de chemare în judecată în raport cu motivele de respingere a apelului reținute de instanța de apel, demonstrează temeinicia totală și certă a pretențiilor din acțiune.

Susține că, argumentele instanței de apel sunt declarative iar motivarea deciziei conține cercetări informale, cu caracter generic, prin formule succinte, abstracte și cvasi-identice, omițând să precizeze modul în care criteriile în cauză se aplică la justa soluționare a pretențiilor invocate SRL „Epidavr”,

Relevă că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești își are izvorul în dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri să prezinte judecătorului observațiile și argumentele sale (CEDO, hotărârea Werner c. Austria din 24.11.1997), combinat cu dreptul părților și că aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv (CEDO, hotărârea Van de Hurk c. Olanda din 19.04.1994) iar obligația de motivare a hotărârilor este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea drepturilor menționate anterior, piloni de bază ai dreptului la un proces echitabil.

Declară că, motivarea hotărârii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucât, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte,

constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate.

Invocă că, motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției inerent oricărui act jurisdicțional, iar hotărârea judecătorească este rezultatul unui proces logic de analiză științifică a pretențiilor deduse judecății, dispozițiilor legale incidente și probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, urmare a unui raționament logico-juridic care se reflectă în motivarea acesteia.

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar, de asemenea, obligația corespunzătoare a instanței de a arăta în motivarea sa motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse.

Relevă că, instanța de apel și-a motivat soluția de respingere a apelului pe unele concluzii și constatări contradictorii, astfel, a dedus mai multe presupuneri, dar nu concluzii certe și întemeiate și, anume, concluzia precum că, elementul puternic al semnului verbal solicitat spre înregistrare pentru clasa de servicii 12 este elementul „ALPHA”, ce ocupă locul dominant în semnul verbal „ALPHA MOTO” revendicat spre înregistrare ca marcă și asupra căruia este atrasă atenția consumatorului mediu, poate fi confundat de consumator ca o modificare a mărcii anterioare „ALFA”. Astfel, Colegiul civil respinge argumentul apelantei precum că, prima instanță neîntemeiat a refuzat numirea unei expertize, totodată respingând, ca fiind lipsit de valoare probantă, și răspunsul Centrului de Terminologie din cadrul Institutului de Filologie al Academiei de Științe a Moldovei nr. 87 din 08 octombrie 2015, deoarece înscrisul reprezintă o opinie doctrinară din punct de vedere lingvistic față de cuvintele conținute în semnele verbale „ALPHA MOTO” și „ALFA”, or, pentru determinarea gradului de confuzie necesită a fi realizată cu implicarea nemijlocită a consumatorului, prin intermediul efectuării unui sondaj de opinie de către o instituție specializată în acest domeniu.

Prin referința depusă la data de 07 iunie 2017 Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei instanței de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SRL „Epidavr” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SRL „Epidavr” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul SRL „Epidavr” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Epidavr” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

/semnătura/

Iulia Sîrcu

/semnătura/

Oleg Sternioală

/semnătura/

Mariana Pitic

Copia corespunde originalului

Mariana Pitic